

KAPITOLA PRVNÍ

V níž se Amy potýká s katastrofou v šatníku

Středa, 29. ledna

Cestou ze školy po hlavní ulici jsme si s Lottie zpívaly *My Baby's Shoes Are Some Jive-Ass Slippers* a najednou vidíme, jak přímo proti nám razí dvě paka na entou, valí oči a mávají nám. Jedno vypadalo jako prase na zadních nožičkách a jeho parťák jako plameňák v ráži.

„Bacha šilenci.“ Ukázala jsem na ně. „Kdo to může bejt?“

„To jsme my,“ špitla Lottie.

A taky že jo. V mlíčňáku u Fešáka Horsta byly rozcapené dveře se zbrusu novým zrcadlovým sklem a v nich jsme se fakt pěkně vyjímaly.

Zkontrolovala jsem to doma v zrcadle v chodbě.

Hrůza – prase na zadních nohách s aktovkou na zádech. Lottie odplameňákovala domů po té, co se zapřísahala, že na sebe to růžové pérové boa už v životě nevezme.

Stála jsem dál přilepená k zrcadlu v naději, že když do

něj budu civět dostatečně dlouho, proměním se v bohyni sexu, když za kuchyňskými dveřmi vykoukla mámina hlava a řekla ahoj.

Zachrochtala jsem na pozdrav a odtrhla jsem se od zrcadla.

„Jak bylo?“ ptala se máma, což dělá vždycky. „Holčičky byly dneska tak sladoučké,“ pokračovala, aniž by čekala na odpověď, což dělá taky vždycky. Stejně bych jenom něco zachrochtala, takže ani o nic nepřišla.

Ukázala jsem rypákem po schodech k pokoji a máma přikývla, nasadila svůj šilený úsměv a zase zmizela.

TIP PRO DOBROU NÁLADU

Ved' si deník, každý den si do něj zapiš tři pozitiva a hned ti bude líp.

Zapišu si to za uši. Až se dokoušu nudou.

Jitřnička jedna a Jitřnička dvě, tj. mé „sladoučké“ jednovaječné sestry, byly u mě v pokoji. U mě v pokoji. Ačkoliv jim to výhradně zapovídají vtipné nápisy na dveřích:

**NEVSTUPOVAT!
AMYIN PROSTOR
POZOR, PSYCHOPAT ZABIJÁK!
NARUŠITELE ČEKÁ JISTÁ SMRT!**

Ne že by teda uměly číst. To ne. Ale čich snad mají, ne? A smrad tam byl přímo pekelný. Jedna sladoučká holčička byla zelená a ta druhá červená plus posetá podezřelými černými kousičky. Jitřnička jedna komplet pozvracela Jitřničku dvě a ta z toho byla celá pryč, i když ne natolik, aby si to s Jitřničkou jedna nemohla vyřizovat tupými předměty přímo na místě, než odbulí dolů po schodech za maminkou. Tato odpudivá událost se odehrála na mojí posteli, což už by samo o sobě stačilo. Jenomže, cha!

(*Sarkastický smích.*) To nic nebylo. Co se netrefilo do Jitrničky dvě (tedy většina obsahu raketového žaludku Jitrničky jedna), přistálo na mém trpytivém ebenově černém oblečku na Valentýnskou noc, který ležel hrdě vystavený na posteli coby psychická opora před zkouškou ohněm o velké Valentýnské noci za pouhých šestnáct dní.

Hlavou mi blesklo pár věcí, které bych teď mohla provést – obnovení trestu smrti oběšením nebo mučením... nebo zavedení antikoncepce, která by vylučovala početí dvojčat – ale nakonec jsem se rozhodla pro výkřik trýzněného, který donutil Jitrničku dvě zacpat si uši a vystřelit z pokoje s prvotřídním kvílením, jaké lze nacvičit snad jen v dramafáku pro mrňata. Máma vyletěla po schodech do dveří a jala se tisknout hysterickou Jitrničku dvě na prsa, prostě výjev jak z Jedijský olympiády.

„Mami! *Podívej se, co mi provedly!*“ zakvílela jsem taky.

„*Amaryllis!*“ zavřeštěla skoro tak hlasitě jako já. No řekněte, je tohle jméno, který byste chtěli nechat vysílat po celém okolí?

Pak spustila přednášku: „Jsou jim tři roky! Z něčeho se jim udělalo špatně, chudinkám.“

„Přestaň mi říkat *Amaryllis*,“ procedila jsem mezi zuby v naději, že změníme téma.

„*Chu-u-dinko* moje malá...“ Jako obvykle mě neposlouchala – obskakovala jednu z Jitrniček.

„*Stlašná Millis!* Bouchla mě bumelangem!“ štkala Jitrnička dvě.

Na někoho, kdo vypadá jako obří ubulenej polštář, má docela dobrou představivost.

„*Podívej se, co udělala s mým oblečením na Valentýna!*“ protestovala jsem. „A ty jí snad za to ještě budeš *litovat!* Takhle z ní vyroste zrovna takovej asociál jako ty přes ulici. To není *fér!*“

Když řeknete, že něco není *fér*, můžete se spolehnout, že odpověď bude znít: „*Život není fér.*“ Nic mě nedokáže vytočit víc.

23:00

Zjistila jsem, z čeho se Jitřničky zvednul žaludek. Snědla moje vajíčko. Schovávala jsem si to vajíčko čtyři roky. A teď je pryč pryč pryč.

Dal mi ho Tom Carpenter. Nebylo mi víc jak jedenáct, ale věděla jsem, co je to láska. Rozhodně ne to, co jsem cítila k Babrymu, který se na mě vykašlal kvůli Nejmenovatelné. Ten se mi jen dost líbil a žrala jsem ho a upřímně řečeno mi to taky lichotilo. Nikdy jsem si nemyslela, že by Babryho srdce udržovalo vzdušné spojení s mým, což jsem právě cítila těch pár minut, které jsem strávila s Tomem...

Ale nemůžu si namlouvat, že by Tom Carpenter cítil totéž – prostě se jen ocitl na téže velikonoční oslavě s hledáním vajíček po parku jako já. „Jsem na to už trochu přerostlej,“ poznamenal. Pamatuju si to, jako by to bylo včera.

„Já taky,“ přidala jsem se.

„Ale čokoládu máš ráda, ne?“

„Hmmmmm.“ Pokusila jsem se našpulit rty. A tak mi to vajíčko dal. A usmál se na mě, až se mi podlomila kolena.

Až pak mi Lottie řekla, jak se jmenuje, kolik mu je (o dva roky víc než mně) a že jeho táta je doktor.

Zmínila jsem se o tom hned večer jen tak mimochodem před mámou a ona mi řekla, že byla u pana doktora Carpentera asi před měsícem kvůli křečovkám a že byl boží.

„Vypadá jako Pierce Brosnan. Všechny ženský mezi šestnácti a šedesáti tu teď marodí o sto šest.“

Před spaním jsem si pořádně popeprila jedenáctiletý nosík a druhý den mi bylo tak zle, že mě máma vzala k doktorovi. Jenomže pan doktor Carpenter si mezitím založil soukromou ordinaci.

„A nemůžeme k němu přejít?“ zeptala jsem se s nadějí v hlase.

„Ten Tom na tebe nějak zapůsobil,“ usmála se. „Jenomže to si z platu instalatéra a účetní prostě nemůžeme dovolit.“

Takže už jsem ho pak neviděla.

Ale jestli necítil to, co já, proč by mi pak dával to čokoládové vajíčko?

00:30

Je to docela smutná věc, schovávat si vajíčko od kluka, když ho člověk potká jedinkrát za čtyři roky.

A stejně už se mi to začínalo zajídat.

Čtvrtek, 30. ledna

Ráno

Jitřničky snídají jako obvykle ovesnou kaši s marmeládou.

Musím si najít byt.

Není zrovna ideální chodit do školy bez snídaně, ale můj žaludek má své meze.

18:00

TIP PRO SPOLEČENSKÝ TYP

Uspořádej maškarní večírek! Zadej téma, třeba „B“.

A doufej, že všichni přijdou převlečení za Batmana, Beckhama a Brada Pitta.

Nebo Buřty, Bulimii a Blbce?

Třpytivý ebenově černý obleček se změnil z hvězdných záblesků na noční obloze v ropuchu s kožními problémy na blátivém břehu. Pračka si na něm zkoušela svoje záškodnictví a teď je z něj místo exkluzivní černě pytel hnědozelený katastrofy. Asi jsem měla místo jakéhosi rychle barvícího sajrajtu dát přednost tomu permanentnímu.

